

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 2021.

Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Γρηγορίου αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά. Ιθαρίωνος οσίου του νέου ηγουμένου μονής Πελεκητής, Ηρωδίωνος εκ των 70 αποστόλων.

έτος 14^ο Τεύχος 601

«Χρειαζόμαστε ευλαβείς κληρικούς έχοντας φόβο Θεού»

(Του μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας κυρού Σεραφείμ)

Ο Αποστολικός Πατέρας της Εκκλησίας ο Άγιος Ιερομάρτυς Πολύκαρπος Σμύρνης, γράφοντας στην Εκκλησία των Φιλίππων, αναφέρεται συν τοις άλλοις και στους Πρεσβυτέρους της Εκκλησίας τονίζοντας τα εξής: «Ούτως ούν δουλεύσω-μεν αυτώ μετά φόβου και πάσης ευλαβείας, καθώς αυτός ενετείλατο και οι ευαγγελιστά-μενοι ημάς απόστολοι και οι προφήται, οι προκηρύξαντες την έλευσιν του κυρίου ημών»

«Έτσι, λοιπόν, ας εργασθούμε για το Χριστό με φόβο και κάθε ευλάβεια, σύμφωνα με τα προστάγματά Του και εκείνα των Αποστόλων που μας κήρυξαν το Ευαγγέλιο και των Προφητών που προείπαν την έλευση του Κυρίου μας».

Καί, πρώτον, ο φόβος, που πρέπει να έχει ένας Ιερέυς φορτωμένος με την ατίμητη Ιερωσύνη, είναι το κατ' εξοχήν γνώρισμα της ιερατικής μας διακονίας. Δεν είναι ψυχολογικός φόβος, αλλά γέννημα της θείας χάριτος και εκδήλωση της βαθιάς πίστεως. Όσες γνώσεις κι αν διαθέτουμε, οτιδήποτε κι αν κάνουμε, όση περισσό-τερη ποιμαντική διακονία κι αν έχουμε

στο ενεργητικό μας, αν δεν υπάρχει αυτός ο φόβος του Θεού, τότε όλα τα παραπάνω είναι μάταια και ανωφελή. Γι' αυτό και η Οσία Σοφία της Κλεισούρας τόνιζε και στους Ιερείς και στους λαϊκούς: *«Φόβον Θεού να έχετε, για να σας σκεπάζει η χάρις του Θεού»*. Ο φόβος του Θεού είναι αρχή κάθε αρετής και βάση της μετάνοιας και σπέρνεται στην καρδιά, σύμφωνα με τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο, όταν ο νούς αποχωρισθεί τους περισπασμούς των παθών και των εγκοσμίων πραγμάτων και εγκατασταθεί στον φυσικό του χώρο, την καρδιά.

Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται ρητώς ότι ο φόβος του Θεού είναι η αρχή της σοφίας (*«Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου»*), ότι είναι ανώτερος από κάθε αρετή (*«Ουδέν κρείττον φόβου Κυρίου»*), είναι η ρίζα της σοφίας, η πηγή της ζωής, ο αιώνιος θησαυρός των αγαθών. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει τους Φιλιπησίους, αλλά και τους Χριστιανούς της κάθε εποχής, *«μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε»*, καθώς και τους Κορινθίους: *«καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»*.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας ανά τους αιώνες ομιλούν για το φόβο του Θεού. Ο Μέγας Βασίλειος υπογραμμίζει ότι *«εάν ο φόβος του Θεού δεν μας διαπαιδαγωγεί στη ζωή μας, είναι αδύνατο να επιτύχουμε τον αγιασμό του σώματος»*. Άλλωστε, *«τω φοβουμένω τον Κύριον ουκ έστιν υστέρημα»*. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος προχωρεί βαθύτερα λέγοντας πως *«όπου υπάρχει φόβος, εκεί υπάρχει τήρησις των εντολών όπου υπάρχει τήρησις των εντολών, εκεί γίνεται και κάθαρσις της σαρκός όπου όμως υπάρχει κάθαρσις, εκεί υπάρχει και θείος φωτισμός»*. Ο Ιερός Χρυσόστομος τονίζει πως *«αρχή σωτηρίας ανθρώπων ο του Θεού φόβος»* και ότι *«πάντων εισί λαμπρότεροι οι τον του Θεού φόβον έχοντες, καν εις πενίαν εσχάτην κατενεχθώσι»*. Με έμφαση υποστηρίζει ότι *«μέγα αγαθόν, ου το κεκτήσθαι χρήματα, αλλά το κεκτήσθαι φόβον Θεού και ευλάβειαν»*. Ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος καταθέτει από την προσωπική του εμπειρία πως: *«Όποιος επέτυχε την γνώσι του εαυτού του, αυτός αισθάνθηκε τον φόβο του Κυρίου, και βαδίζοντας με την αίσθησι αυτή έφθασε στην πύλη της αγάπης»*.

Ο φόβος εκφράζεται και ως απόλυτος σεβασμός προς το Θεό, που μας έφερε στη ζωή, που μας χάρισε τα αγαθά Του, που μας τίμησε με το χάρισμα της ατίμητης Ιερωσύνης, ώστε, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, εμείς να Του δανείζουμε τα χέρια μας και τη γλώσσα μας για να ευλογεί Αυτός το λαό Του και την κληρονομία Του. Φόβος απέναντι στο

Ιερό Θυσιαστήριο, όπου είναι ο τόπος που ιερουργείται το Μυστήριο της Βασιλείας του Θεού και σφαγιάζεται ο Αμνός του Θεού, και άρα είναι ο Θρόνος του Θεού, κατά την έκφραση των Θεοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας. Φόβος κατά την τέλεση των Ιερών Μυστηρίων, αφού συνομιλούμε με το Θεό και διοχετεύουμε την αγιαστική χάρη Του στους ανθρώπους. Φόβος κατά την τέλεση της αναιμάκτου θυσίας. Ο Ιερός Χρυσόστομος είναι χαρακτηριστικός και αποκαλυπτικός: «Νομίζεις ότι αυτήν την ώρα βρίσκεσαι στη γη και όχι στον ουρανό;» Γι' αυτό βλέπουμε αγίους Ιερείς, την ώρα της Θείας Λειτουργίας, από τα μάτια τους να τρέχουν πύρινα δάκρυα, ώστε να βρέχουν και το Ιερό Αντιμήνσιο και να βρίσκονται σε «άλλους κόσμους» από τις αποκαλύψεις που τους αξιώνει η φιλανθρωπία του Θεού να δούν.

Ιερείς, σαν τον Γέροντα Σωφρόνιο του Έσσεξ, σαν τους Γέροντες του 20ου αιώνα, Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη, Ιάκωβο του Οσίου Δαβίδ, Φιλόθεο της Πάρου, Αμφιλόχιο της Πάτμου, Αθανάσιο Χαμακιώτη, Δαμασκηνό της Μονής Μακρυνού, Δημήτριο Γκαγκαστάθη των Τρικάλων, αλλά και ένα ακόμη μεγάλο πλήθος αγίων Ιερέων αποτελούν υποδείγματα βίωσης του φόβου του Θεού και της προτροπής του ιερού υμνογράφου της Εκκλησίας: *«Σιγησάτω πάσα σαρξ βροτεία και στήτω μετά φόβου και τρόμου και μηδέν γήινον εν εαυτώ λογιζέσθω»*.

Φόβος για τη σωτηρία της ψυχής μας. *«Μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργαζόμενοι»* κατά την προτροπή του Αποστόλου Παύλου. Φόβος για τη σωτηρία των ψυχών του ποιμνίου μας *«υπέρ ων Χριστός απέθανε»*. Μήπως, πατέρες μου και αδελφοί μου, στη ζωή μας έχουν εισέλθει θανάσιμα και επικίνδυνα η εκκοσμίκευση, η αθέτηση της εκκλησιαστικής μας παραδόσεως, η απεμπόληση του τρόπου ζωής της Εκκλησίας μας, η φθοροποιός αδιαφορία και η παντελής απουσία του Θεού, ώστε ούτε το Θεό να φοβόμαστε και να υπολογίζουμε, ούτε και τους ανθρώπους να ντρεπόμαστε; Μήπως συμβαίνει αυτό που λέγει πολύ σωστά ο λαός μας *«Τον πρώτο χρόνο φοβάται ο Ιερεύς το Θεό και τον δεύτερο ο Θεός τον ανευλαβή Ιερέα»*;

Δεύτερον. Ο Άγιος Πολύκαρπος υπογραμμίζει, επίσης, την ευλάβεια των Πρεσβυτέρων της Εκκλησίας. Ευλαβής είναι ο Κληρικός εκείνος που αισθάνεται ζωντανή την παρουσία του Θεού στη ζωή του την ώρα της κατ'ιδίαν προσευχής, που είναι μία συνομιλία με το Θεό, την ώρα των Ιερών Ακολουθιών και των Ιερών Μυστηρίων, την ώρα που εξ ονόματος του λαού ζητά την άφεση των αμαρτιών του και των αγνοημάτων του

ποιμνίου του. Καί αυτή η ευλάβεια, που είναι το στολίδι της ζωής του Ιερέως και που αν την αφαιρέσεις, είναι σαν να του αφαιρείς τη χάρη του Θεού, φαίνεται περίτρανα σε κάθε στιγμή και έκφανση της ζωής του Ιερέως. Το πως θα μπει στον Ιερό Ναό, πως θα ασπασθεί τις Ιερές Εικόνες, πως θα ανάψει το κεριό του, πως θα εισέλθει στο Ιερό Βήμα, πως θα ασπασθεί την Αγία Τράπεζα, και πολλά άλλα, είναι δείγματα της ευλαβείας των Κληρικών της Εκκλησίας μας. Πόσο συγκινητικό είναι το γεγονός να βλέπουμε τον Οικουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο να ανάπτει το κεριό μπροστά στις Ιερές Εικόνες, αλλά και όταν φεύγει για μακρινά ταξίδια να ασπάζεται με ευλάβεια τα Ιερά Λείψανα και τις Ιερές Εικόνες του πανσέπτου Πατριαρχικού Ναού και να αιτείται τη σκέπη και την ευλογία του Θεού σ' αυτή τη διακονία του.

Η ευλάβεια του Ιερέως φαίνεται και από την ευπρέπεια του Οίκου του Θεού και από τη φροντίδα που έχει για τον Ιερό Ναό και το Ιερό Βήμα. Η ευλάβεια φαίνεται από το πως σκέκεται στην Αγία Τράπεζα, πως τελεί και πως συμμετέχει στις Ιερές Ακολουθίες. Η ευλάβεια φαίνεται, ακόμη, και στα Ιερά Άμφια: όχι εξεζητημένα, αλλά καθαρά και σιδερωμένα, γιατί τίθενται όλα στη λατρεία του αληθινού Θεού. Η ευλάβεια φαίνεται στη φρονίδα του για τον έμψυχο ναό, που είναι ο άνθρωπος, προκειμένου να μορφώσει μέσα στην ψυχή του τον Χριστό και να τον οδηγήσει στο δρόμο για τη Βασιλεία των Ουρανών. Άλλωστε η ευλάβεια *«τρέφει την ψυχή με θείες σκέψεις»*. Η ευλάβεια του Ιερέως διαποτίζει ολόκληρη τη ζωή του: ευλαβής στον Ιερό Ναό, ευλαβής στο σπίτι του με τους οικείους του, ευλαβής στο δημόσιο χώρο με τη μεγάλη του οικογένεια, ευλαβής στην επικοινωνία του με κάθε άνθρωπο.

Είναι επιβεβλημένο *«πανταχού ευλαβούς διανοίας δεί»*. Ακόμα κι όταν πονηροί άνθρωποι χλευάζουν και διακωμωδούν τον ευλαβή Κληρικό, αυτός πρέπει να μένει σταθερός και πιστός, ξέροντας ότι *«οι τρεις παίδες εις κάμινον ενεβλήθησαν και ουδέ ούτως επελάθοντο της ευλαβείας»*, αφού *«με την ευλογία του Θεού καμμία βλάβη δεν θα προέλθει από εκείνους, αλλά οι συνέπειες των αισχρών τους πράξεων και των κατηγοριών τους θα επιστρέψουν σ' αυτούς τους ίδιους»*.

Αυτό που χρειάζεται σήμερα η Εκκλησία μας είναι:

ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΕΧΟΝΤΑΣ ΦΟΒΟ ΘΕΟΥ. Χωρίς να υποτιμούμε τη μόρφωση, χρειαζόμαστε, όχι παραμορφωμένους, αλλά Κληρικούς έχοντας φόβο Θεού και ευλάβεια.